

1. Stěžovatelka se ve Spojených státech amerických provdala za amerického občana a v roce 2014 se jim narodila dcera. Obě mají nejen české občanství, ale také americké občanství. V červnu 2016 rodina odcestovala do České republiky, stěžovatelka s dcerou zde zůstaly. V srpnu 2017 otec podal k Městskému soudu v Brně žádost o navrácení dítěte dle Haagské úmluvy o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí. Městský soud v říjnu 2017 žádost zamítl, avšak Krajský soud v Brně v lednu 2018 nařídil navrácení dítěte za podmínky, že otec splní několik záruk za účelem bezproblémového návratu dítěte s matkou (soft landing), mj. zajistit matce s dítětem samostatné bydlení. Dle krajského soudu nebyly splněny výjimky z pravidla návratu. Ústavní soud v prosinci 2018 ústavní stížnost stěžovatelky odmítl pro zjevnou neopodstatněnost. Matka návrat odmítla a otec zahájil výkon rozhodnutí. Úřad pro mezinárodněprávní ochranu dětí se opakovaně bezúspěšně pokoušel o zprostředkování dohody mezi rodiči. Krajský soud konal dvě jednání, na kterých přezkoumal dodatečné námítky matky o špatném zdravotním stavu dítěte. Současně akceptoval nájemní smlouvu předloženou otcem ke splnění záruky bydlení. V červenci 2019 došlo k výkonu rozsudku o navrácení odnětím dítěte stěžovatelce a jeho předáním otcí. Otec s dítětem posléze odcestovali do Spojených států amerických. Dítě žije u otce a s matkou, která se rovněž vrátila do Spojených států amerických, se vidá.
2. Stěžovatelka žila se svou partnerkou od roku 2012, ve svazku manželském od roku 2015. Díky umělému oplodnění se její partnerce v roce 2014 narodil syn A. Stěžovatelka, jakož i její matka o dítě denně pečovaly, a to zejména dopoledne, kdy partnerka pracovala. Vztah obou žen se v roce 2016 rozpadl a partnerka se synem opustili společnou domácnost. Manželství bylo rozvedeno v roce 2019. Stěžovatelka se v mezidobí obrátila na soud s návrhem na přiznání práva styku s dítětem. Zatímco soud prvního stupně návrhu v únoru 2017 vyhověl, odvolací soud jeho rozsudek v dubnu 2018 zrušil, když konstatoval, že styk stěžovatelky s dítětem není v jeho nejlepším zájmu. Dovolání stěžovatelky kasační soud odmítl v červnu 2019.
3. Stěžovatelé jsou prarodiče dětí, jejichž matka byla zavražděna v roce 2015, kdy jim bylo 3 a 5 let. Z vraždy byl obviněn otec dětí. Děti byly v péči prarodičů několik měsíců a poté byly přemístěny k pěstounce mimo biologickou rodinu. Případ vyvolal velký zájem médií. Babička dětí požádala o umístění dětí do své pěstounské péče, věc se po šesti letech vrátila na základě rozhodnutí ústavního soudu k soudu prvního stupně a v době rozhodování Soudu nebyla skončena. Dle rozhodnutí soudu měli stěžovatelé možnost se s dětmi stýkat dvě hodiny každý druhý týden ve speciálním zařízení pod dohledem sociálního pracovníka. K určení styku došlo na základě znaleckých posudků. Děti na styk reagovaly pozitivně. V roce 2017 stěžovatelé požádali o rozšíření styku s odkazem na posudek znalce, který uvedl, že děti by se s prarodiči měly mít možnost stýkat doma. Žádali, aby styk nebyl asistovaný a probíhal jedno odpoledne v pracovní den, o víkendech a svátcích. V roce 2018 soud rozhodl o styku každou třetí středu v měsíci po dobu tří hodin pod dohledem sociálního pracovníka. V odůvodnění uvedl, že zájem prarodičů na neasistovaný styk musí být vyvážen zájmy dětí na ochranu před obtěžováním ze strany médií. Děti nebyly v řízení zastoupeny speciálním opatrovníkem,

nebyly přímo slyšeny soudy a nebyl vyslechnut znalec, který se domníval, že styk by měl probíhat u prarodičů doma. Ústavní soud rozsudek v roce 2020 potvrdil.

4. Stěžovatelé jsou českými občany. Paní E. M. podala stížnost jménem svým a jménem svých dvou synů narozených v letech 2005 a 2008. Ti původně vyrůstali s rodiči v Norsku. V roce 2011 bylo z podnětu zaměstnanců tamní mateřské školy, kterou oba chlapci navštěvovali, zahájeno řízení u orgánu sociálněprávní ochrany dětí (Barnevernet). Norské orgány měly podezření na pohlavní zneužívání dětí ze strany otce a závažné zanedbávání péče oběma rodiči, a proto děti umístily do pěstounské péče. Zpočátku se mohla matka s dětmi stýkat častěji, nicméně postupně byl kontakt omezován až na dvě hodiny dvakrát ročně pod dohledem orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Děti byly umístěny do dvou pěstounských rodin. Okresní soud vynesl rozsudek o svěřeni dětí do péče pěstounů v červenci 2012. Rozsudek byl odvolacím soudem potvrzen v březnu 2013. V roce 2014 matka podala návrh na vrácení dětí do péče. Okresní soud rozsudkem z června 2016 děti ponechal v péči pěstounů, matku zbavil rodičovských práv a zakázal jí kontakt s dětmi. Rozsudek byl potvrzen odvolacím soudem v listopadu 2016. V odůvodnění rozsudku je uvedeno, že matka děti neochránila před nežádoucím chováním otce, děti bila, způsobila, že se bály, a byla tudíž spoluzodpovědná za vzniklá utrpení a zanedbání péče. Současně byla matka norskými orgány kritizována za medializaci citlivých informací o dětech v rozporu s jejich nejlepším zájmem, mj. zveřejněním fotografií dětí, informací o zdravotním stavu staršího syna a pasáže ze znaleckého posudku ohledně sexuálního zneužívání dětí. Původní návrh orgánu sociálně-právní ochrany dětí na vydání souhlasu s osvojením mladšího syna pěstouny však soudy zamítly.
5. Stěžovatel a stěžovatelka, tureckého původu a muslimského vyznání, žijí společně ve švýcarské Basileji od roku 1999. Mají tři dcery narozené v letech 1999, 2001 a 2006. V roce 2008 byli informováni o povinnosti dětí navštěvovat v rámci základní školní docházky smíšené kurzy **plavání**. Podle příslušné kantonální právní úpravy lze udělit výjimky z náboženských důvodů, to však až po období puberty. Stěžovatelé odmítali z náboženských důvodů dcery na plavecké kurzy posílat, a to i přes varování příslušného kantonálního úřadu a pozdější pokus ředitelky školy o mediaci. Z podnětu vedení školy bylo se stěžovateli vedeno správní řízení, jehož výsledkem bylo uložení pokuty stěžovatelům ve výši přibližně 1 300 eur za neplnění rodičovských povinností.

Stěžovatelé proti správnímu rozhodnutí neúspěšně brojili u odvolacího soudu a později i u Federálního soudu. Federální soud ve svém rozsudku z března 2012 připustil, že došlo k zásahu do svobody náboženství stěžovatelů, příslušná povinnost však měla jasný právní základ, byla součástí vzdělávacích osnov a nebyla nepřiměřená, neboť mj. umožňovala výjimky z dané povinnosti; od věku přibližně 12 let se navíc chlapci a dívky účastní hodin tělesné výchovy i **plavání** zvlášť. Zájem na integraci dětí bez ohledu na původ, kulturu a náboženství dětí byl v daném případě naprosto zásadní. Předmětné opatření bylo navíc zmírněno možností odděleného sprchování a nošení burkin (celotělových ženských plavek zakrývajících vše kromě konce končetin a obličeje).

6. Stěžovatelka se narodila v Somálsku, v listopadu 2009 porodila ještě jako nezletilá v Keni syna. V červnu 2010 jí byl v Norsku udělen status uprchlíka. Dítě bylo matce odebráno a v prosinci 2010 umístěno k pěstounům křesťanského vyznání, zatímco stěžovatelka navrhovala, aby bylo svěřeno do péče jejích příbuzných žijících v Norsku nebo do somálské či muslimské pěstounské rodiny. Asistovaný styk byl stanoven na čtyři dvouhodinové návštěvy ročně, následně na jednu hodinu šestkrát ročně. V soudním řízení o zbavení rodičovské odpovědnosti a svolení k osvojení dítěte pěstouny stěžovatelka nepožadovala vrácení dítěte do péče s ohledem na dobu strávenou u pěstounů, ke kterým přilnulo, avšak požadovala možnost styku za účelem zachování kulturních a náboženských kořenů dítěte. Odvolací soud v rozsudku z května 2015 uvedl, že dítě bylo svěřeno pěstounům jako roční a strávilo u nich 4,5 roku. Pěstouny považovalo za své rodiče a bylo na ně vázáno. Ačkoli se orgány péče o dítě snažily najít pěstounskou rodinu s kulturním a náboženským prostředím podobným matce, neuspěly, jelikož takových pěstounů byl nedostatek. Osvojitelé si nepřáli otevřenou adopci s možností budoucího styku dítěte s matkou, a to rovněž s ohledem na úmysl dítě pokřtít. Dle odvolacího soudu by pokračující pěstounská péče mohla přinést problémy v souvislosti s přáními matky, např. aby dítě podstoupilo obřízku nebo studovalo korán.
7. Stížnost podaly tři mužské páry, které spolu již několik let žijí ve stabilním partnerském vztahu. Jejich žádosti o uzavření sňatku zamítly matriční úřady s tím, že italský občanský zákoník neumožňuje manželství osob stejného pohlaví. První ze stěžovatelských párů využil proti tomuto rozhodnutí všechny dostupné prostředky nápravy včetně podání k ústavnímu soudu, v němž se domáhal zrušení příslušných ustanovení občanského zákoníku. Rozhodnutím z roku 2010 ústavní soud návrh odmítl a konstatoval, že úmyslem ústavodárce nebylo vztáhnout institut manželství i na svazky osob stejného pohlaví a že takový krok nemůže být učiněn soudním výkladem. Dodal nicméně, že z ústavy lze vyvodit požadavek přijetí obecné úpravy práv a povinností osob žijících v homosexuálních svazcích, přičemž nemusí jít nutně o institut manželství, ani o institut obsahově plně srovnatelný s manželstvím; volba formy právního uznání je ponechána na úvaze parlamentu. Další dva stěžovatelské páry již proti zamítavému rozhodnutí matričního úřadu nevyčerpaly všechny prostředky nápravy; poukázaly na to, že ve světle uvedeného rozhodnutí ústavního soudu tyto prostředky nebylo možné považovat za účinné.